

Sezona začala 17. září v Děčíně

Pro evropské saňové psy je běh životní nutností

ACANAcross 2005

Prvním závodem z oficiálního termínového kalendáře podzimní sezony 2005 musherského sportu byl Maxičkovský ACANAcross.

Musherská sezona závodů na suchu začíná dle pravidel sportovního řádu 14. září. Již se stává pravidlem, že na první závody se sjíždějí závodníci do Děčína. Zejména individualisté, tedy canicrossaři a scooterjerinkáři, se nemohou dočkat prvního závodu, kde porovnájí svoje síly, představí přírůstky a otestují jednorůčky na prvním měření

Na přivítanou svítlo sluníčko, později ukázalo počasí i svoji chmurnější tvář

sil. Z loňska již většina startujících znala nástrahy městského 1,6 km dlouhého kritéria a nováčci tamější trati s úžasem hleděli na scenerie děčínského podzámčí. Ano, stejně jako loni se sobotní etapy odehrávaly v centru města, se startem u přístaviště turistických lodí.

Výletníci z nedalekých Drážďan se nestačili divit, když jejich kolesový parník přirazil k molu a v ústrety jim běželi blázniví Češi se psy u pasu či před koloběžkou. Stejně tak nechápali někteří nováčci při pohledu na serpentiny ze zámeckých zahrad směrem k cíli. A to si sobotní počasí usmyslilo, že tak jednoduše jim to nedaruje. Neustálé jemné mrholení vytvořilo na trati tu správnou konzistenci pro smykové projíždění zatáček. Ne všichni však to tak pochopili, takže o přemety a odřená kolena nebyla nouze.

„Pane bože, taková začátečnická chyba!“ lamentoval v cíli ostřílený harcovník Pavel Ženíšek ukazující odřené koleno. „Co koleno, ale škoda těch kalhot,“ doplňoval další brusič Jaroslav Fiala, bývalý to motokrosový reprezentant, „ale ta spodní neměla chybu,“ pochvaloval si vydařený smyk, z nějž ho jeho dva haskouni profesorsky vytáhli.

A když Michal Tobiášek sjezdařsky zalehl nad řídítko a ještě povzbuzoval svého Fleka (ESP), chtěl jsem coby organizátor volat sanitku. Taky si posléze musel svůj utržený nehet nechat odborně ošetřit. „Ale jinak super trať,“ pochvaloval si.

Přestalo pršet a slunce vysoušelo běžcům nebezpečná místa, takže si Martin Nehyba s Ferdou (ESP) mohli bez většího nebezpečí doběhnout pro pohár nejrychlejšího běžce městského sprintu. Nejrychlejší ženou byla Soňa Klikarová se Zulou (ESP) a z koloběžek se s trati nejlépe vypořádali Vlastík Keltnerů s Flekem (ŠZP).

Pětisetmetrovou trať absolvovalo i 12 dětí, ti nejmenší s doprovodem. Nejrychleji zaběhli Vlastík Srbek s Holly (ESP).

Po noční etapě, kterou absolvovali jen canicrossaři s člověky a za svitu pochodní, se všichni závodníci přesunuli do dějiště nedělní etapy, do nedalekých Maxiček. Za nádherného počasí bez jediného mráčku (bývá snad již pravidlem) absolvovali jak běžci, tak koloběžkáři se svými čtyřnohými spolubojovníky 5,3 km dlouhou etapu v přilehlých lesích.

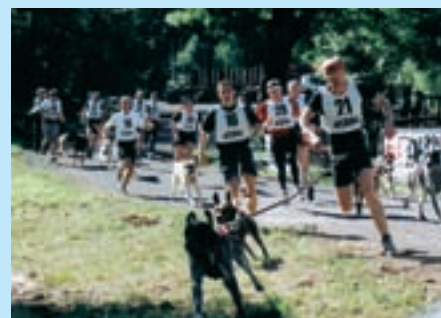
O nejdramatičtější souboj se postarali nejlepší čeští canicrossaři Jirka Suchý s Bessy (ŠZP) a Martin Nehyba, kdy o prvenství musela rozhodnout cílová foto-buňka. Zároveň zmiňovaní zaběhli rekord Maxičkovské tratě časem 16:04:24, resp. 16:04:45.

Nejrychlejší v kategorii SC2 byl Pavel Ženíšek s půjčenými Dikem (írský setr) a Ajším (SH), v SC1 Soňa Klikarová se Zoomem (ESP) a vyhrála i CCW, tentokrát se Zulou (ESP). Vyhodnocování byli i veteráni nad 40 let, kdy nejlépe zaběhl Ruda Homolka s Bodym (ESP).

Anna Toncarová

V náročném terénu museli bojovat ze všech sil – psi i závodníci

Pole závodníků se dlouho udržovalo pohromadě